

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМИТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО
ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ
І. І. МЕЧНИКОВА.

РІК ВИДАННЯ 45-й № 7 (1341). 23 ЛЮТОГО 1979 р. Виходить щоп'ятниці. Ціна 2 коп.

Кандидати в депутати

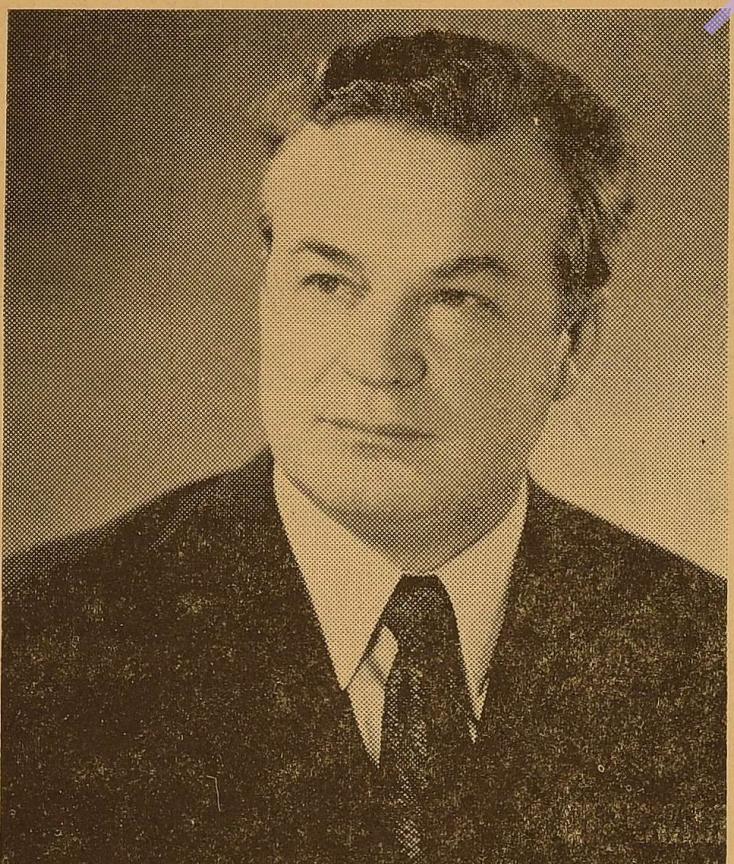
Верховної Ради

СРСР

ПЕТРО

ЛЕОНТІЙОВИЧ

ПОГРЕБНЯК

Петро Леонтійович Погребняк народився в 1923 році в селі Верблюжка Новгородківського району Кіровоградської області в сім'ї робітника. Трудову діяльність почав у 1945 році авіамотористом Криворізької авіації цільної авіації Дніпропетровської області. З 1946 по 1949 рік вчився у Широківському ветеринарно-зоотехнічному технікумі Дніпропетровської області, а з 1949 по 1954 рік — в Білоцерківському сільськогосподарському інституті Київської області.

У 1954 році тов. Погребняк П. Л. вступив до Комуністичної партії Радянського Союзу.

Після закінчення інституту тов. Погребняк П. Л. працює за спеціальністю старшим ветеринарним лікарем Орловщанської МТС Новомосковського району, головним ветеринарним лікарем П'ятихатського району, а з 1962 року — першим заступником начальника Дніпропетровського обласного управління виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів. Петро Леонтійович Погребняк — кандидат сільськогосподарських наук.

У 1964 році тов. Погребняк П. Л. — перший заступник голови виконкому Дніпропетровської обласної Ради депутатів трудящих. З 1970 року він працює першим заступником міністра, міністром сільського господарства Української РСР, а з 1976 року він — перший заступник Голови Ради Міністрів Української РСР.

Тов. Погребняк П. Л. — член ЦК КПРС, член ЦК Компартії України, член Політбюро ЦК Компартії України, депутат Верховної Ради Союзу РСР IX скликання. Обирається делегатом ХХІV і ХХV з'їздів КПРС, ХХІV і ХХV з'їздів Компартії України.

За заслуги перед Батьківчиною П. Л. Погребняк нагороджений двома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора, двома орденами «Знак Пошани», медалями.

Виборці Одеського виборчого округу № 53 висунули Петра Леонтійовича Погребняка кандидатом у депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР.

Окружна виборча комісія Одеського виборчого округу № 53 зареєструвала тов. Погребняка Петра Леонтійовича кандидатом у депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР.

МИ З ТОБОЮ,
В'ЄТНАМ!

МІТИНГИ ПРОТЕСТУ
ПРОТИ ВОРОЖИХ ДІЙ КИ-
ТАЮ, МІТИНГИ СОЛІДАР-
НОСТІ З НАРОДОМ ГЕРО-
ІЧНОГО В'ЄТНАМУ ПРОЙ-
ШЛИ НА ВСІХ ФАКУЛЬТЕ-
ТАХ ТА В НАУКОВИХ ПІД-
РОЗДІЛАХ УНІВЕРСИТЕ-
ТУ.

МЕХМАТ

Понад 500 студентів та викла-
дачів факультету зібралися 19
лютого у величому актовому за-
лі університету на мітинг про-
тесту проти загарбницьких дій
китайської воєнщини. Відкри-
ваючи мітинг, секретар партій-
ного бюро факультету доцент В. М. Греб'юннін зокрема ска-
зав, що злочинні дії Китаю по-
відносно до соціалістичного
В'єтнаму є наслідком легноваж-
ного ставлення уряду Китаю до
справи миру у всьому світі.
Студентка IV курсу Олена Си-
нікова сказала, що звістка про
збройний напад Китаю на В'єт-
нам виникла у радянських
людів почуття болю і обурен-
ня. Будь-який агресор, як свід-
чить історія, бував завжди по-
караним, але якою ціною! Всі
ми, сказала студентка, одно-
голосно підтримуємо Заяву Ра-
дянського уряду і кажемо: «Ми
з тобою, В'єтнам!».

Доцент кафедри методів ма-
тематичної фізики ветеран Ве-
ликої Вітчизняної війни А. А.
Каспар'янц заявив, що агресія
на війна, розв'язана Китаєм, —
це «серйозний і небезпечний

етап в політиці нинішнього ки-

тайського керівництва. Але
мужній в'єтнамський народ,
який десятиліттями вістоював
незалежність своєї країни, і на
цей раз переможе ворога. В цьо-

му нема сумніву. Адже у В'єт-
наму є такі надійні друзі, як
СРСР і країни соціалістичної
співдружності, люди добрі во-
лі у всьому світі.

Голос солідарності з наро-
дом В'єтнаму прозвучав також у
виступах студента II курсу Ха-
вієра Барріеля (Куба) і студен-
ти I курсу С. Ридзанич.

У резолюції, одноголосно
прийнятій на мітингі, сказано:
«Ми, учасники мітингу, одно-
стайно підтримуємо Заяву Ра-
дянського уряду і рішуче вимага-
ємо виводу китайських військ
з в'єтнамської території.

ХІМФАК

В понеділок більш ніж 400
студентів і викладачів факуль-
тету зібралися на мітинг солі-
дарності з героїчним народом
В'єтнаму, якому Китай нав-
яв війну.

Схвилювано прозвучали сло-
ва першокурсниці Олени Сьо-
мин:

— Ми, студенти, з величез-
ним гнівом почули звістку про
напад Китаю на мирні міста і
села В'єтнаму. Мій батько сво-
го часу працював у В'єтнамі й
багато розповідав мені про чу-
десний народ цієї багатостраж-
данальної країни. І ось з волі Ки-
таю народ цей знову проливає
кров за свою свободу і незалеж-
ність. Я рішуче вимагаю прип-
нення китайської агресії і ви-
воду китайських вояків з землі
В'єтнаму!.

Заяву Радянського уряду під-
тримали у своїх виступах стар-
ший викладач А. І. Ганш і про-
фесор А. А. Еннан.

В резолюції, прийнятій на
мітингі, записано, що студенти
і викладачі хімфаку, як і весь
радянський народ, одноголосно
вимагають негайного виведення
китайських військ з в'єт-
намської території, заявляють
про свою солідарність з мужнім
народом В'єтнаму.

Хай живуть
радянські Збройні Сили!

◆ МАТЕРІАЛИ, ПРИСВЯЧЕНІ 61-І РІЧНИЦІ РАДЯНСЬКОГО АР-
МІІ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ, ЧИТАЙТЕ НА 2-І І
3-І СТОР.

На зображеннях: під час мітингу на механіко-математичному фа-
культеті.

Фото Е. Вербицької.

РЕЗОЛЮЦІЯ

МІТИНГУ СТУДЕНТІВ І ВИКЛА-
ДАЧІВ ФІЛОЛОГІЧНОГО ФА-
КУЛЬТЕТУ.

Ми, студенти і викладачі фі-
лологічного факультету, зібра-
вшись на мітинг протесту про-
ти агресивного нападу китай-
ських агресорів на Соціалістич-
ну Республіку В'єтнам, заслу-
хавши виступи декана професора
І. М. Дузя, ветера-
нів Великої Вітчизняної війни

доцентів П. Т. Маркушевського
і А. А. Жаборюка, корморга IV
курсу Т. Леонової, однією під-
тримуюмо і схвалюємо Заяву
Радянського уряду і вимагаємо
негайно вивести китайські вій-
ська з території соціалістично-
го В'єтнаму, покарати китайсь-
ких лідерів, які розв'язали аг-
ресивну війну.

Руки геть від В'єтнаму!
Хай живе соціалістичний
В'єтнам!

Радянська Армія

Радянські Збройні Сили, створені Комуністичною партією під керівництвом В. І. Леніна, з честью несуть почесну і відповідальну вахту по захисту соціалістичної Вітчизни. Великими перемогами відзначено їх бойовий шлях, славою овіяні знамела. Першою сторінкою в геройчний літопис радянських Збройних Сил увійшли перемоги в громадянській війні — розгром армії Колчака, Денікіна, Юденича, Врангеля, іноземних інтервентів. Геройчна історія Червоної Армії продовжуvalася біля озера Хасан, на річці Халхін-Гол, в лісах Карельського перешейку. Величезний подвиг завершили радянські Збройні Сили у Великій Вітчизняній війні. На полях битви вони повністю віправдали довірю народу, партії, надії всього прогресивного людства і довели свою повну перевагу над найміцнішою в історії імперіалістичною армією. Проводячи миролюбну зовнішню політику, Радянська держава разом з тим вимушена рахуватися з постійною військовою загрозою, що випливає з реакційних сил імперіалізму. В цих умовах Комуністична партія і Радянська держава докладають усі сили на зміцнення обороноздатності країни, підвищення бойової міцності своїх Збройних Сил. Радянський народ сьогодні з надією і любов'ю дивиться на свою рідну армію, грізну силу проти будь-якого агресора. Вона оснащена сучасною зброєю і бойовою технікою, які відповідають найвищим вимогам. Безмірно віддані своїй Батьківщині, партії, народу, радянські воїни з почуттям високої відповідальності вдосконалюють ідеально-політичну підготовку, бойову майстерність, наполегливо оволодівають викованою в боях за Батьківщину науковою підготовкою. В братній єдності з арміями країн — учасниць Варшавського Договору вони пильно стоять на сторожі миру і соціалізму.

44-й ВЗВОД

Хай вибачать мене студенти III курсу історичного факультету, про яких можна сказати багато хороших слів, але в цій статті мова піде про тих, хто на курс старший.

З піднесеним настроєм я йду на службу у віторок. В цей день мені належить зустрітися зі студентами 44-го взводу. Радіус око зустріч з тридцятьма студентами, які, ніби змагаються між собою в прасуванні форми, акуратності, зачіски тощо, вишколоються на плацу.

Отже, 44-й навчальний взвод — це 30 студентів історичного факультету, з яких 26 комсомольців і 4 комуністи.

Першою, серйозною перевіrkою була для колективу перевіrка комісії Міністерства оборони, з якої взвод вийшов з честью, показавши добре результати. Не випадково саме з цим взводом старшим викладачем підполковником Г. О. Киселевим проводилось показове заняття з вогневої підготовки для начальників військових кафедр Одеського військового округу, по закінченні якого всім студентам було оголошено по-

НЕПЕРЕМОЖНА І ЛЕГЕНДАРНА

◆ ОЗОВИСЯ, ТОВАРИШУ ПАМ'ЯТЬ!

З ініціативи Ради ветеранів комсомолу нашого університету готовиться видання збірника «Університету славні сини», присвяченого пам'яті викладачів, студентів і співробітників університету, які полягли в бою за Батьківщину під час Великої Вітчизняної війни. Герої книги — комуністи і комсомольці — знаходились на різних ділянках боротьби з фашистами. Подвиг, здійснений ними, їх життя, віддане задля процвітання нашої Вітчизни, завжди будуть прикладом радянського патріотизму і закликом до захисту завоювань соціалізму для тих, хто сьогодні слухає лекції і складає сесії в стінах їх рідного вузу.

Сьогодні ми продовжуємо розповідати про славних синів університету.

Комісар

Адамов

Протягом трьох передвоєнних років автор цих рядків жив в одній кімнаті зі студентом Іваном Адамовим. Ми разом ходили на лекції, поряд сиділи в читальному зали. Господиня він.

Це сталося в липні 1942 року біля станції Нижньо-Чирської, що розташована в середній течії Дону. Саме там стояв батальйон, в якому Іван Антонович Адамов був комісаром. Неподалік від станції висадився ворожий повітряний десант. Про нього співістали дозорні.

Іван Антонович тільки-но провів в бійцями бесіду про те, яке велике значення має оборона Дону і підступів до Сталінграда. Командир частини в цей час поїхав в штаб дивізії, і за нього залишився Адамов. Він прийняв рішення зустріти противника на верхніх вулицях станції.

Бійці зайняли позиції, а комісар — свій командний пункт, близько від дороги. Фашисти створили ланцюг, рухались перебіжками, навміння стріляючи, намагались зайняти західну частину станції. З ними в бій вступили кулеметні підрозділи, якими командував сам майор Ада-

мов. Німці були озброєні автоматами, мінометами та іншою скорострільною зброєю, якої в нас було обмаль. Та перший наступ ворога було відбито. Тоді вони викликали літаки і через дві години «Хайнкелі» бомбардували станцію. Після цього десантники знову пішли в атаку. Але і вона була відбита радянськими бійцями під командуванням Адамова. Його тяжко поранило. Вже другу пов'язку клали санітарі, а вона знову вкривалася кров'ю.

Не давши себе оточити, підрозділи, якими командував комісар, тримали лінію оборони. Плацдарм був в руках наших військ весь день 17 липня, а 18 липня фашисти прорвали оборону і притиснули наші взводи до берега Дону. Комісар Адамов, прикриваючи вогнем бійців, які сідали на плоти, отримав друге поранення — в живот. Сам він передбачав перепліти річку останнім, разом з групою комуністів. Стікаючи кров'ю, він вір вогонь, заливши свої один патрон. Фашисти оточили плавні, в яких розташувалася група смільчаків на чолі з Адамовим.

Наши війська, обійшовши противника маневром, 19 липня звільнили станцію. У плавнях було знайдено вбитого комісара. Останнього патрона він так і не використав до останнього подиху захи-

з метою захисту соціалістичних завоювань, мирної праці Радянського народу, суверенітету і територіальної цілісності держави створені збройними силами СРСР...

Конституція (Основний Закон) Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

щаючи радянську Батьківщину.

Іван Антонович Адамов народився в сім'ї залізничника в місті Котовську Одеської області. Закінчив семирічку, потім ФЗУ, а потім залізничний технікум. В 1936 році закінчив історичний факультет Одеського університету, вступив до аспірантури на кафедрі історії України. Перед самою війною захистив кандидатську дисертацію і отримав атестат доцента.

22 червня 1941 року він прийшов до військомату з проханням послати добровольцем на фронт. Комісар Адамов був хороboroю людиною, ніжною і привітною. Таким і залишився назавжди для мене мій вузівський товариш.

В. РУЖЕЙНИКОВ,
член Ради ветеранів
комсомолу,
доцент.

Смертью хоробрих

Велика Вітчизняна війна застала старшого викладача кафедри експериментальної фізики Одеського університету Григорія Никифоровича Шпаковського в момент підготовки до захисту кандидатської дисертації. Позаду були роки навчання на робітфакі фізико-математичного відділення інституту, заняття в університеті, аспірантура, викладацька, та адміністративна робота.

Невисокий худенький хлопчик, дуже скромний і серйозний, був душою колективу, вільно спілкувався з людьми, завжди допомагав своїм товаришам. Любов до людей, а особливо до молоді, сприяла тому, що серед своїх колег і серед студентів Григорій Никифорович користувався заслуженою повагою і любов'ю.

Григорій Никифорович народився 1903 року в сім'ї донецького робітника. З дитинства хлопчик пізнав труднощі, сам змалку працював на заводі. Після революції сім'я надіяла підлітка Григорія вступає до лав Червоної Гвардії, а потім і в комсомол. З цього часу все його життя, всі його вчинки підкорені одному — служженню Батьківщині. В тяжкі дводцяті роки Шпаковський бере участь в ліквідації білогвардійських банд, у встановленні Радянської влади на Україні, веде величезну агітаційно-масову роботу.

Повернувшись з рядів Червоної Гвардії, Григорій йде працювати на содовий завод, звідки й отримує направлення на робітфак до Одеси.

Вже тут, на робітфакі, вступає в 1928 році до лав ВКП(б). Григорій Никифорович завжди попереду, завжди там, де найважче.

На заклик партії про присокорену підготовку кадрів для народного господарства Григорій Никифорович виступає ініціатором створення групи для досркового закінчення робітфаку. Заняття в інституті він поєднує з великою громадською роботою, його неодноразово обирають членом партбюро університету (інститут реорганізований в університет), очолює університетську багатотиражну газету.

В перші ж дні війни комуніст Шпаковський добровольцем йде до винищувального батальйону в Одесі, а з серпня 1941 року знаходиться у лавах 25-ї Чапаївської дивізії.

В перервах між боями Григорій Никифорович знаходить час і теплі підбадьорюючі слова для своїх товаришів по зброй, а в бою він зново попереду.

...В середині вересня 1941 року при відбитті однієї з танкових атак ворога комуніст Шпаковський загинув смертью хоробрих.

...Ідуть роки, а пам'ять про Г. Н. Шпаковського, як і пам'ять про сотні тисяч таких як він, житиме в серцях народу.

Н. ПУШКЕК,
член Ради ветеранів
комсомолу, доцент.

ОСОБЛИВИЙ ДЕНЬ

ВЕСЕЛИЙ
РЕПОРТАЖ
ПРО СЕРІОЗНУ
СПРАВУ

правлять стригти чи ні?...

— Сьогодні негайно підстригти таким студентам... (лунають прізвища).

— Пронесло, — полегше-но зіткнув Іванов.

Майже весь день на кафедрі тихо. Лише в навчальних класах лунають голоси викладачів. Ідуть заняття. На першому поверсі — великий розклад на тиждень: назва дисциплін, прізвище викладача, місце заняття. Навпроти візитура істориків написано: «Поле». Так, у них сьогодні практичне опрацювання теми на полігоні. Вже коли над кафедрою поляжуть вечірні сутінки, хлопці повернуться з поля. Брячатиме зброя, метушимуться «вояки», щоб швидше її почистити.

Завжди людно у викладацькій кімнаті. Офіцери радяться, діляться останніми новинами з роботи. Тут працюють люди досвідчені. Повагою у студентів користуються майори В. І. Кальян, М. І. Шик,

А. В. Буйда, І. С. Вздихалін, А. І. Версьовочкин, підполковники В. С. Цисельський та М. І. Бойко. До речі під керівництвом останнього вже кілька років на території кафедри ведеться невплинне будівництво. Військове містечко набуває все більш привабливого вигляду. І це гому, що робиться тут все за статутними вимогами. За мету мається сьогодні: студент, зайнятий на кафедрі, одразу повинен відчути особливості армійської обстановки.

Після трохрічного курсу військової підготовки на студентів чекають три місяці справжньої служби на військових зборах і випуск екзамени, після успішного складання яких їм присвоюються звання лейтенантів запасу.

...А сьогодні на військовій кафедрі день удічі особливий. Він святковий. Викладачі і студенти-курсанти вітають один одного з Днем Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. 61-й рік на варти нашого спокою і самовідданої праці на благо рідної Батьківщини стоять радянський солдат. І ми віримо в його непереможну силу, у його правоту. Це закономірно, що підтверджено історією.

С. ОРДОВСЬКИЙ.

«За наукові кадри»

Надійний резерв і помічник

Сьогодні вся наша країна відзначає всенародне свято — 61-у річницю Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Ордена Леніна і ордена Червоної Прапори товариство ДТСААФ ось вже більше як піввіку є надійним помічником і резервом Збройних Сил СРСР. У довіді на уроčистому засіданні, присвяченому 60-річчю Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, член Політбюро ЦК КПРС Міністр Оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу Д. Ф. Устинов сказав: «Теплі слова хочеться сказати на адресу Добровільного товариства сприяння армії авіації і флоту. Вони проводять необхідну і корисну оборонно- масову роботу. Тепер кожен третій призовник одержує в цьому товаристві професійну підготовку, необхідну для Збройних Сил і народного господарства ДТСААФ СРСР — це наш надійний помічник і резерв».

Колектив оборонного товариства університету робить свій внесок у військово-патріотичну і оборонно- масову роботу. Багато студентів і співробітників беруть активну участь в роботі спортивно-технічного клубу комітету ДТСААФ університету, вчаться на курсах, в гуртках і секціях, беруть участь в змаганнях з підводного, парашутного, срілкового та інших військово-технічних видів спорту.

Успішно виступають на змаганнях в місті й області наші стрільці — студенти Сергій Грушанський, Тарас Івахненко, викладач О. С. Галинський, співробітник Н. Дрінісова. Вони неодноразово ставали призерами і рекордсменами. Студенти Тетяна Вороніна, Павло Козлов, Ірина Звягіна домоглися успіхів в парашутному спорту. Активно працюють в клубі автомобілістів і мотоциклістів Анатолій Базилюк, Сергій Гончар, Сергій Зуев, Василь Минчаков та інші.

Можна перерахувати багатьох інших активних спортсменів. Робота спортивно-технічного клубу розширяється. Триває набір на курси мотоциклістів. Факультети РГФ та філологічний створюють свої гуртки радіотелеграфістів. ДТСААФ університету пропонує заняття з морського багатоборства (гребля на ялах, вітрильник, крос, стрільба і плавання). Товариство готує громадських інструкторів та спортивних суддів.

Зараз триває всесоюзний місячник оборонно- масової роботи, в заходах якого бере участь і наша організація. Проводяться лекції, бесіди, організується відвідування музеїв, зустрічі з ветеранами, воїнами Радянської Армії, випускаються стінгазети, створюються виставки і фотовітрини.

10 квітня буде проведена воєнізована гра молоді Центрального району «Визволення-79», присвячена 35-річчю визволення Одеси від німецько-фашистських загарбників.

Представники університету візьмуть участь в найближчих змаганнях, що проводитимуться в місті і області.

Хочеться всім їм побажати успішних стартів.

Г. АХЛАМОВ,
голова комітету ДТСААФ
університету, член
ЦК ДТСААФ УРСР.

АРМІЯ В МОЄМУ ЖИТТІ

Кожного разу, коли за календарем наближається дата народження Радянської Армії, наших славних Збройних Сил, я згадую свої молоді роки, роки зрілості, прожиті разом з армією, в її лавах.

А розпочались вони в ті тривожні передвоєнні дні 1939 року, коли в липні я 19-літнім комсомольцем за комсомольською путівкою поїхав навчатися до військового училища в м. Орджонікідзе. Відтоді і аж до 1970 року все було віддане службі в армії, служінню моїх Батьківщині, рідному народові. Відверто скажу: я надзвичайно гордий і морально задоволений, що саме так прожив ці роки.

Швидко пройшли напружені роки навчання в училищі. Наближення грізної години війни, курсанти, відчували в гарячих днях вдосконалення бойової майстерності на полігонах, стрільбіцах, частіх військових походах та маршах. І все це, по тому часові, в пішому строю, при бойовій викладці в 16—20 кілограмів на плечах. Однак відчуття передбачення більш грізних військових нестатків і труднощів не дозволяло жалити себе. Не скаржилися.

Лишилися ми на пролітний піт та на мозолі. Загартовували себе і фізично, і морально. Пізніше, вже в роки війни, блукаючи часом тилами німецько-фашистських військ, в гарячих зіткненнях в оточенні, ми не раз з віячністю згадували роки бойової закалки у військовому училищі.

В його аудиторіях ми настурливо пізнавали марксистсько-ленинську науку, яка давала нам глибоку духовну закалку і моральну переконаність, таку необхідну для нас — молодих офіцерів. А все це цементувалося партійно-політичною і комсомольською роботою.

Настали вогненні роки

священної війни. Нерівні бої з фашистами, гіркі дороги вимушеної тимчасової відступу. За плечима молодих лейтенантів — десятки долі підлеглих солдатів. Тепер ти несеш відповідальність не лише за свої дії, але й за них. А солдати здебільшого у півтора-два рази старші від тебе. Ось вона — школа змужнення і зростання особистої зрілості! Бути треба було на голову вище, думати ширше і глибше. І нічого дивного, що доводилося вирішувати не по роках серйозні завдання, нести відповідальність. А все це життя, накопичення життєвого досвіду. І все це в лавах нашої славної Радянської Армії.

Однополчани. На знімку зліва — Г. Е. Дедякін.

Участь в битвах під Сталінградом, на Орловсько-Курській дузі, в Корсунь-Шевченківській операції, два поранення — все це залишило незгладимий слід в моєму армійському житті.

По війні було напружено навчання в академії ім. Ф. Е. Дзержинського, служба вже в більш високих і відповідальних постах.

Поглядаючи на прожите, я завжди глибоко віячний нашій країні. Вона зростала й загартувала мене. І сьогодні хочеться звернутися до нашої славної молоді: любіть нашу Радянську Армію, готуйтеся стати в її лави!

Нині у мене росте два внуки — Сергійко та Сашко. Вони люблять розглядати військову форму діда. Особливо їх приваблює пам'ятний кортик. Люблять онуки слухати мої розповіді про армію. Впевнений, що вони підуть слідами діда і своїх батьків — теж офіцерів Радянської Армії. Приємно усвідомлювати, що мою любов до армії поділяють діти й онуки.

Г. ДЕДЯКІН,
підполковник запасу,
секретар партбюро
адміністрації.

Знають і поважають студенти і викладачі військової кафедри підполковника Г. О. Кісельєва.

Фото Л. Платіміра.

Завдання нової кафедри

В умовах незатихаючої гонки озброєнь в імперіалістичних державах Комуністична партія і уряд нашої країни виявляють постійну турботу про зміщення і вдосконалення цивільної оборони. За рішенням Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР в Одеському університеті створено кафедру цивільної оборони. На викладачів кафедри покладено відповідальне завдання підготовки медичних сестер запасу та спеціалістів з ЦО.

Курс цивільної оборони як важлива складова частина вищої освіти є обов'язковим для студентів усіх вузів країни і включається до вузівських навчальних планів на рівні з іншими дисциплінами.

Основне завдання курсу цивільної оборони полягає в тому, щоб підготувати студентів, майбутніх спеціалістів народного господарства, до практичного здійснення заходів цивільної оборони в мирний і воєнний час, а також до виконання обов'язків командирів формувань ЦО у відповідності до отриманої спеціальності. Та поряд з навчанням кафедра проводить велику роботу по військово-патріотичному вихованню студентів. Навчальний мате-

ріал пов'язується з досвідом Великої Вітчизняної війни і досягненнями вітчизняної науки і техніки. На початку заняття робиться коротка інформація про найважливіші події в країні та за кордоном. Зі студентами здійснюються цікаві екскурсії по музеях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Викладачі кафедри проводять бесіди в гуртожитках і на факультетах з різноманітних питань предмету. В навчальних групах проводиться соціалістичне змагання. Випускаються бойові листки та листкі-бліскавки. На громадських засадах створено на кафедрі факультет громадських професій. Кафедра співробітчує з кафедрою фізичного виховання в проведенні деяких спеціальних заняття та прийому нормативів єдиного спортивного комплексу ГПО.

Кафедра створена нещодавно. В неї багато проблем. Та викладачі сповнені рішучості зробити все для того, щоб навчання і військово-патріотичне виховання студентів проходило на високому рівні.

П. ЯКОВЛЕВ,
партгрупірг
кафедри.

Поезія вірності і ніжності

...Синівної до нашої Радянської Вітчизни і батьківської — до дітей. Усі, хто близько знав Віктора Омеляновича Котова, не раз перевживав схильовані рядки його щирих і пристрасних поезій. На очах вони відточувались, гартувались, одухотворювались. Словами з найглибшої духовної скованки розповідав він про час, коли атестат зрілості захищався ним у двобою з фашистами. І не один рік... На підступах до Одеси, і на Курсько-Орловській... Асоціації недавніх улюблених юнаків і юнів пісень і віршів ставали зорюю, втілювались у життя:

Тачанка, тачанка, — мечти малолетства.
Но дрогнуло небо... и кончилось детство —
Под грохотом бомбажек, в слепую безлунность,
В солдатских траншеях мы встретили юность.

Світанок над містом-героєм Одесою вчоращому десятилітникам, добровольцеві Віктору Омеляновичу Котову, як і багатьом іншим, довелось зустрічати в далеко незвичних умовах. Дуже скоро його пальці, що не так давно тримали перо, і очі, які милювались чудовими причерноморськими краєвидами, спрямовувались на ворожі танки:

Не помнили мы матерей и невест,
О них мы не думали — дрогнути не смели,
Когда в перекрестье желтый крест
На черной броне ловили в прицеле.

Наш мужній і ніжний Віктор Омелянович пройшов життя — не як поле. В студійські аудиторії університету він зайшов з трьома пораненнями і трьома орденами Червоної Зірки. Одне з поранень — на Курсько-Орловській дузі, де, як згадує, Казалось лопнет шар земний
От рева бешеных орудий...
Казалось — огненосный вал
Здесь уничтожил все живое.
А каждый из живых мечтал —
Соснуть часок. Хотя бы... стоя.

Винятково багато було пережито і подолано юнаком. І чи не ці обставини у великій мірі згодом імпульсом для ніжних і доброзичливих, мудрих віршів про дітей і для дітей. Зовсім недавно вийшла його книжка «Почему?» тиражем 200 тисяч екземплярів і близькично розійшлась по містах і селах. На сьогодні

постає конча потреба на перевидання. Тим більше, що залишились нові, свіжі вірші, написані буквально в останні дні. Звучать всі вірші Віктора Омеляновича невимушенено і широ. Він любив читати їх у колі рідних і близьких друзів. Читав, як дихав на повні груди:

Почему звенит струна?
Почему у кошкі глазки?
Почему висить луна?
Почему склюзять салазки?

У збірці дитячих поезій знаходимо вірші і про горобчика-татуна, і про кішечку, і про тигреня. Чимало теплого, леді вловимого гумору у вірші про бегемота. А на закінчення — вірш про молоток, який То опустить полку вниз,
To поднімет раму выше,
To приб'єт к стене карніз,
To стучит уже на крише,
To починит нашу дверь,
To возьмется за скамейки,
To за стулья... А тепер Лечит кітлетку канарейки...

Не раз доводилося нам бачити з таким чудо-молотком і дорогої Віктора Омеляновича, його донечку, яка зачудувана за всім цим спостерігала... Все у віршах Віктора Омеляновича — від життя. Власне, це велика духовна частка самого життя. В однаковій мірі звернені поезії і до дітей, і до дорослих, бо допомагають останнім пізнати дитячу психологію, виховувати. Народжені вони і пам'ятними роками, коли — В суворих невзгодах мухали солдаты — Седые мальчиши, лихие комбаты...

Мужнili і перемогли найлютішого ворога.

В. ДРОЗДОВСЬКИЙ,
доцент кафедри російської мови.

Про геройв цілини

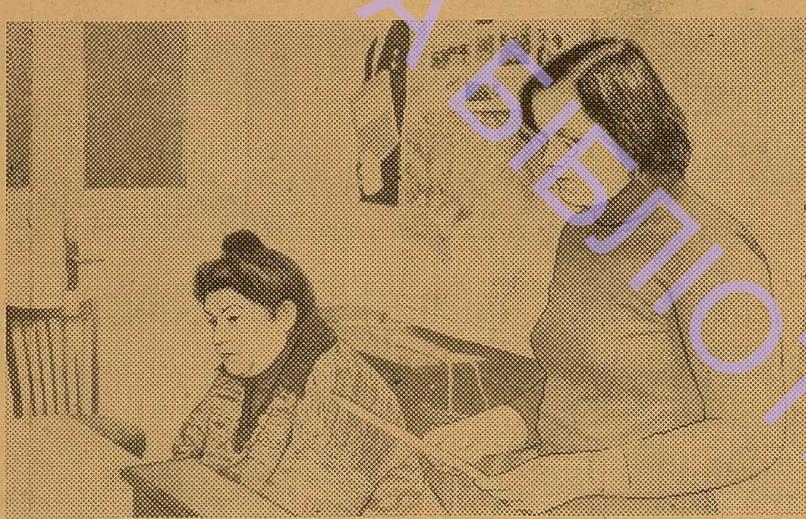
Книга Л. І. Брежнєва «Цілина», що розповідає про лендарні часи освоєння цілинних земель, про геройв цілинної епопеї, справила на всіх нас, радянських людей, незабутне враження. Поява її — видатна подія в політичному і духовному житті нашого суспільства. «Цілина» викликала величезний інтерес у наших зарубіжних друзів. Яскравим свідченням того стала конференція іноземних студентів по книзі Л. І. Брежнєва «Цілина». В ній взяли участь студенти-філологи Севедського університету (Угорщина), які стажуються в нашому університеті.

...Святково прибраний актовий зал. Увагу пригортася мальовничий стенд з фотографіями, що розповідають про освоєння цілини, про діяльність Л. І. Брежнєва по організації всенародної боротьби за цілинний хліб. На

мі присвятили свої виступи Балаш Ібоя, Шандор Бакай, Дьонді Алмаши, Драхота-Сабо Бржебет, Едіт Патахі, Марія Цедер, Хедвіг Молнар, ілюструючи їх читанням уривків з книги Л. І. Брежнєва «Цілина».

Про величезну роль в організації гіантської за масштабами роботи по освоєнню цілини, що відіграв Леонід Ілліч Брежнєв, який керував в той час партійною організацією Казахстану, розповіла студентка Андреа Фаркаш. «Всю свою кипучу енергію, — підкresлила вона, — багатий партійний досвід, видатний талант організатора товариша Л. І. Брежнєва спрямував на вирішення завдань, що стояли перед комуністами,

Виступає студентка з Угорщини Дьонді АЛМАШІ.

кумачевому транспаранті слова: «Люди вирощували хліб на землі — земля ростила людей». На екрані виникають кадри діафільму про участь радянської молоді в освоєнні цілинних та залежних земель...

— «Цілина» — закономірне продовження попередніх книжок Л. І. Брежнєва «Мала земля» та «Відродження», — сказала, відкриваючи конференцію старший викладач кафедри російської мови для іноземних студентів В. І. Буровська. — Ця книга яскраво відображає геройку буднів соціалістичного суспільства, гуманізм його устремлінь, невірчну енергію радянського народу, який під проводом Комуністичної партії будує комунізм. На ціліні, як відзначав товариша Л. І. Брежнєв, мільйони радянських людей розвивали досвід революційної роботи, прінужували в нових історичних умовах завоювання Великого Жовтня.

Потім угорські студенти Анна Недерман та Ілдіко Тамбер в своїх виступах характеризували природні умови Казахстану, структуру народного господарства, склад населення, рівень народної освіти і культури республіки. Ціліна стала символом трудового геройзму, школою виховання мільйонів радянських людей, участі у важливій державній справі. Цій т-

всіма трудящими республіки».

Ціліна зробила Казахстан, за образним висловлюванням Л. І. Брежнєва, «планетою ста мов». Юдіт Ковач розповіла про участь загонів молоді — посланців усіх братніх радянських республік — у битві за цілинний хліб.

— Книга товариша Л. І. Брежнєва «Цілина», — підкresлила у своєму виступі Агота Буш, — всечіно показує, як проходила гіантська битва за хліб ціліни, розкриє звязки економіки і політики, тактики і стратегії КПРС по здійсненню крупних народногосподарських завдань. Її зміст пов'язаний з сьогоднішнім днем, хвилює серця й уми людей усіх поколінь. Це відчули усі ми, хто читав «Ціліну», хто зібрався в цьому залі.

Завершилася конференція після цілінників «Їдуть новосели», яку тепло виконали угорські студенти.

Конференція за книгою Л. І. Брежнєва «Цілина» дала змогу студентам-іноземцям глибше пізнати радянський спосіб життя, керуючи і спрямовуючи роль Комуністичної партії в політичній системі нашого суспільства, патріотизм і великий трудовий геройзм радянських людей.

К. ЄВДОКИМОВА,
співробітник кафедри
російської мови для
іноземних студентів.

ДЕНЬ

НАУКИ

З 7 по 9 лютого у Білгород-Дністровському районі викладачі кафедри російської мови провели в рамках дnia науки науково-практичну конференцію «Шляхи вдосконалення викладання російської мови та літератури в школі». Перед вчителями

Шабської середньої школи виступили доценти В. П. Дроздовський, В. Ф. Шишов та М. І. Ільяш. Викладачі університету подали практичну методичну допомогу вчителям-словесникам, а також виступили перед старшокласниками.

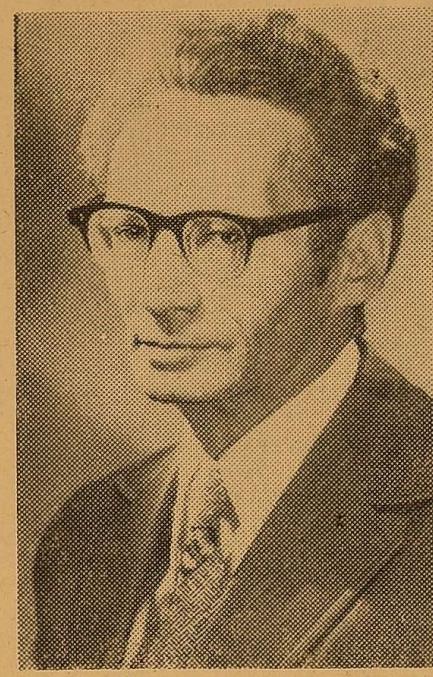
ЗЕМНИЙ УКЛІН! Коли професорові шістдесят...

Завтра професорові Й. З. Фішеру — крупному радянському вченому, завідувачу кафедрою теоретичної фізики Одеського університету — виповнюється 60 років.

Й. З. Фішер отримав освіту в Білоруському університеті. Закінчення фізико-математичного факультету співпало з початком війни. Із-за поганого зору Йосип Залманович був звільнений від військової повинності і до осені 1942 року вчителював в евакуації, а тоді йде добровольцем на фронт. До закінчення війни служить у військах Білоруського і Українського фронтів радистом в дивізійній артразведці, нагороджений орденами Червоної Зірки та Вітчизняної війни II ступеню, медалями «За відвагу» й «За перемогу над Німеччиною». Всю війну він не розлучається з книгою Дірика «Принципи квантової механіки»...

Після демобілізації восени 1945 року Йосип Залманович спочатку асистент, а потім аспірант Білоруського університету. Кандидатську дисертацію підготував і захистив за 2 роки. Перші роботи присвячені вплівом гравітації на сильні взаємодії часток — темі, що знаходить на стикові двох однаково важких і в той же час слабко розроблених галузей фундаментальної фізики. Виконані частково ще в аспірантурі, ці роботи вченого є зрілими дослідженнями, що значно випередили свій час. Поняття «метрика Фішера» міцно увійшло в словник фахівців з космології.

1951 року вийшла перша робота Йосипа Залмановича, присвячена статистичній теорії рідкого стану. Теорія рідини до цих пір є одним з найтрудніших розділів теоретичної фізики. Йосип Залманович вперше створює ці-

лісну теорію рідкого стану. Підсумком 10-річної праці в цій галузі стала монографія «Статистична теорія рідин», видана пізніше в США та Індії. Ця книжка стала настільною для всіх фахівців, які стикаються з фізикою рідин.

В 1963 році Й. З. Фішер став завідувачем кафедрою теоретичної фізики Одеського університету. Він очолив колектив, що складався в основному з випускників факультету з досить невизначеними науковими інтересами. Йосип Залманович організовує науковий семінар з питань теорії конденсованого складу, який об'єднує наукові інтереси співробітників і поступово стає місцем творчих зустрічей і спільнотою роботи багатьох радянських і

зарубіжних вчених. Сьогодні кафедра теоретичної фізики і її науковий семінар стали визнаним центром досліджень в галузі фізики рідин, науковою школою, випускники якої працюють в різних куточках країни.

Наукову діяльність Йосип Залманович поєднує, а, вірніше, не відділяє від педагогічної. Його лекції та спецкурси відрізняються високим науковим рівнем і одночасно — дохідливим і оригінальним викладом. І не дивно, що на цих лекціях часто можна бачити співробітників та аспірантів.

Вплив професора Фішера на учнів та студентів далеко ширший кола суттєвих інтересів. Принциповість, вимогливість до себе, вміння широко мислити, професійна і людська порядність, різnobічна культура — ось далеко не повний перелік якостей, які професор передає з допомогою найліпшого прийому — особистого прикладу.

Понад 100 публікацій, кілька оглядів в «Успіхах фізичних наук», успішна робота над новою монографією, що відображає суттєві зміни за 20 років у фізиці рідин, десятки вихованих ним талановитих фізиків — ось кількісний підсумок його роботи. Слід також відзначити, що, займаючи положення професійного спеціаліста країни з теорії рідин, професор Й. З. Фішер вважає своїм обов'язком братися за найбільш фундаментальні і важко вирішувані завдання в цій галузі.

Ми, друзі, колеги та учні Й. З. Фішера, зичимо йому напередодні 60-річчя міцного здоров'я, щастя і нових творчих перемог.

М. КОВАЛЕНКО,
доцент.

Канікули так швидко пролетіли...

Було так багато сонця. Всі лілоєсь звідусіль, спілло очі, запалювало душу, відкривало світ. А ще були квіти. Перші весняні квіти. Хоча ще далеко була весна і зима поступилася їй лише на кілька днів, з-під снігу сторожко вибивались проліски, уважно обdivляючись довкола своїми лед'ю голубими очима.

Такими прекрасними, веселковими були перші студентські канікули, яких всі з нетерпінням чекали. До них дорога була нелегка: через перші заліки і перші екзамени. Може, хтось чекав більшого від своєї першої сесії, хтось замість очікуваної «четверки» отримав раптом нижчий бал — всеодно ніщо не змогло зіпсувати канікули.

Своїми враженнями про канікули діляться першокурсники українського відділення філологічного факультету.

Валентина МУНЬКО:

— Київ... Це місто завжди було для мене найкраїцім. І весною, коли цвітуть каштани, і влітку, коли голубливо манить до себе старий Дніпро, і восени, коли якось особливо навколо відшелесту золотого листя під ногами... Цього року я побувала в Києві взимку і знову дивувалася його краси: котить спокійно хвилі Дніпро-Славутич, горнувшись до рідних берегів; весело шумить Хрестатик; гостинно і привітно посміхається кияни. Коли б я не потрапляла до Києва, завжди відвідувала пам'ятник Невідомому солдату. Постою кілька хвилин біля нього, подумай, і на душі якось світло стає.

Тетяна БРИНЗА:

— А я не виїжджаю під час канікул зі своєї Одеси. Однак, канікули принесли мені багато сюрпризів. Так, наприклад, я побувала на виставі російського театру «Експеримент» та її обговорення, в якому я теж брала участь, будуть показувати по телебаченню.

Після вистави відбулося її обговорення, на якому були присутні режисер, виконавці ролей та працівники одеського телебачення. Тележурналісти — це дуже цікаві люди, яких ми не завжди бачимо по телевізору, але без яких телепередача неможлива. Серед них була і Лариса Миколаївна Шумакова, член Спілки журналістів, редактор одеського телебачення, яка справила на мене велике враження. Зустрітися з цікавою людиною завжди приємно, і я дуже рада, що на своїх канікулах змогла дізнатись і відкрити для себе стільки нового. Незабаром передачу про виставу «Експеримент» та її обговорення, в якому я теж брала участь, будуть показувати по телебаченню.

Надія ДОНЕЦЬ:

— Для мене, як для студентки Одеського університету

було дуже цікаво побувати в Львівському університеті, де вчиться моя подруга, і побачити це величне старовинне місто, походити його вулицями, побувати в театрах і... посперечатися з подругою, чий університет кращий. А ще я відвідала міста Житомир і Запоріжжя. Дуже задоволена канікулами та, жаль, вони так швидко пролетіли.

Тетяна ОНИЩУК:

— Я я чекала канікул! Так давно не була в рідній домівці, де мене теж з нетерпінням чекала матуся. І ось я вдома. Духмяно пахнуть пироги. Все так само, як колись, у дитинстві. Моя Шепетівка зустріла мене як рідну. Це батьківщина великого радищанського письменника Миколи Островського. І моя теж. Я пишаюсь тим, що можу назватись землячкою геніальної людини, людиною великої вої. Островський завжди був для мене взірцем і ідеалом. В котрій раз я відвідала місця, пов'язані з життям письменника, ще раз пережила разом з ним його долю.

Записала
О. МАМОТЕНКО,
студентка
І курсу, наш кор.

В. о. редактора В. БЕХТЕР.

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкома и комитета комсомола Одесского государственного университета им. И. И. Мечникова. (На украинском языке).

ЛІШІТЬ НАМ:

27000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Радянської Армії, 24, кім. № 9.

ДЗВОНІТЬ:

telefony: міський 23-84-13,
внутрішній 841 (з міста
206-841).

Друк. вид. «Чорноморська комуна», Одеського обкому Компартії України. вул.